

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozena „X“,
bytem „X“,
zastoupena advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Městský úřad Vejprty**,
sídlem Tylova 870/6, 431 91 Vejprty,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný **je povinen** ve lhůtě 45 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žádosti žalobkyně o informace ze dne 26. 10. 2017, evidované pod č. j. 3731/17.
- II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **2 000 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nedostatečně reagoval na její žádost o informace ze dne 26. 10. 2017, kterou požadovala informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve které žádala žalovaného o poskytnutí veškerých dokumentů týkajících se vyloučení úředních osob Městského úřadu Vejprty ve věcech, jejichž předmětem je stavba „Pila Kovářská“. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně nejprve zrekapitulovala svůj postup, jakým se domáhala poskytnutí výše specifikovaných informací. Dále uvedla, že teprve až dne 10. 1. 2020 obdržela od žalovaného přípis ze dne 10. 1. 2020, č. j. MU-VEJ/18/2020/taj, označený jako rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že v příloze zasílá požadované dokumenty. Jednalo se o dva dokumenty, a to o sdělení tajemníka žalovaného ze dne 24. 8. 2017 adresované vedoucí stavebního úřadu Ing. B. Š. o akceptaci důvodů předání agendy související s věcí „Pila Kovářská“ a o dopis tajemníka žalovaného ze dne 24. 8. 2017 adresovaný Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „krajský úřad“), v němž sděluje, že ve věci „Pila Kovářská“ a u podání, v nichž figurují JUDr. J. W., Mgr. S. W. a Ing. T. W. nelze určit oprávněnou úřední osobu a že tyto spisy předává uvedenému krajskému úřadu. Dle žalobkyně nebyla předmětným sdělením žalovaného její žádost zcela vyřízena. Žalobkyně proto ještě téhož dne podala proti postupu žalovaného stížnost dle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, krajský úřad však svým rozhodnutím ze dne 24. 1. 2020, č. j. KUUK/016679/2020/UPS, postup žalovaného potvrdil. Žalobkyně podotkla, že konkrétně jí nebyly poskytnuty následující dokumenty: 1) soupis spisů, který měl být podle dopisu tajemníka žalovaného ze dne 24. 8. 2017 adresovaného krajskému úřadu k tomuto dopisu přiložen, 2) průvodní dopisy, jimiž žalovaný předkládal krajskému úřadu další spisové složky týkající se stavby „Pila Kovářská“, 3) přípis tajemníka žalovaného ze dne 25. 9. 2017 o vyloučení úředních osob žalovaného ve věcech, jejichž předmětem je stavba „Pila Kovářská“, 4) vyjádření stavebního úřadu žalovaného ke správním žalobám týkajících se stavby „Pila Kovářská“, které odkazují na přípis tajemníka žalovaného ze dne 24. 8. 2017 a zmiňují podjatost, 5) dokument zaznamenávající důvody předání agendy související se stavbou „Pila Kovářská“ a veškerých podání, v nichž figurují JUDr. J. W., Mgr. S. W. a Ing. T. W., jiné úřední osobě, tj. o okolnostech nasvědčujících tomu, že Ing. Š. je jako úřední osoba vyloučena z úkonů ve věcech předaných krajskému úřadu. K tomu žalobkyně dodala, že výčet chybějících informací nemusí být úplný. Existence některých z výše uvedených informací je jí však známa nebo dokonce je má k dispozici. Svou žádostí nicméně chtěla získat všechny dokumenty týkající se vyloučení úředních osob žalovaného ve věci stavby „Pila Kovářská“ a nikoliv jen některé z nich.
3. Žalobkyně poukázala na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který zakotvuje právo na informace, přičemž doplnila, že obecnou úpravu práva na informace obsahuje InfZ. Dále žalobkyně uvedla, že žalovaný je jakožto orgán územního samosprávného celku povinným subjektem dle ust. § 2 odst. 1 InfZ. Dle ust. § 14 odst. 5 písm. d) InfZ musí povinný subjekt o žádosti o informace rozhodnout ve lhůtě 15 dnů ode dne jejího doručení, tato lhůta však žalovanému uplynula dne 10. 11. 2017. Žalobkyně rovněž podotkla, že ust. § 16 odst. 1 písm. b) a c) InfZ představují speciální úpravu prostředku na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ochranu před nečinností povinného subjektu, a to stížnost, kterou je povinný subjekt povinen předložit do 7 dnů nadřízenému orgánu případně jí může sám vyhovět meritorním vyřízením žádosti. Nadřízený orgán o stížnosti rozhodne do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena, přičemž proti rozhodnutí o stížnosti není přípustný opravný prostředek. Žalobkyně podala stížnost dne 10. 1. 2020, ta ale k nápravě nečinnosti žalovaného nevedla, jelikož krajský úřad postup žalovaného potvrdil. Žalobkyni tak po vyčerpání prostředků stanovených InfZ k ochraně před nečinností povinného subjektu nezbylo nic jiného, než k ochraně před nečinností podat správní žalobu. K tomu odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, sp. zn. 5 As 18/2017. K formulaci výroku navrhaného rozsudku pak žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 4 Ans 15/2009.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že ve věci žádosti žalobkyně o informace ze dne 26. 10. 2017 vedl s žalobkyní dlouhou korespondenci, která skončila tím, že krajský úřad rozhodnutím ze dne 24. 1. 2020, č. j. KUUK/011700/2020/3, potvrdil jeho postup při vyřizování předmětné žádosti. Na základě uvedeného rozhodnutí měl za to, že žalobkyni na její žádost odpověděl a žádost o informaci vyřídil. Doplnil, že celá problematika se týká stavebního řízení ve věci „Pila Kovářská“ s tím, že spisový materiál žalovaného byl již předán krajskému úřadu.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

5. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou, v níž uvedla, že ačkoliv krajský úřad sice postup žalovaného potvrdil, soud jím však není vázán a je oprávněn sám vyhodnotit, zda je žalovaný s vyřízením žádosti nečinný či nikoliv. Žalobkyně zdůraznila, že nesouhlasí s úvahami krajského úřadu, na základě kterých dospěl k závěru o správnosti postupu žalovaného. Konstatovala, že v žalobě označila pět skupin dokumentů, ohledně kterých nebyla žádost o informace vyřízena. K bodu 2 podotkla, že krajský úřad potvrdil existenci průvodních dopisů, nedomníval se však, že by se na ně měla vztahovat žádost žalobkyně, neboť předávání spisů krajskému úřadu bylo pouze důsledkem vyloučení úředních osob žalovaného. K tomu žalobkyně uvedla, že žádost o informace formulovala záměrně široce, aby se jí dostalo veškerých dokumentů souvisejících s předmětným vyloučením úředních osob žalovaného. K bodu 4 a závěru krajského úřadu, že na vyjádření k správním žalobám se podaná žádost nevztahuje, žalobkyně poznamenala, že zákon nevyžaduje, aby žadatel svou žádost podrobně specifikoval. Postačí, pokud je zřejmé, jaká informace je požadována. Jestliže tedy žalovaný ve vyjádřeních ke správním žalobám odkázal na přípis svého tajemníka ze dne 24. 8. 2017 a zmínil podjatost úředních osob, pak se dle žalobkyně na tyto dokumenty její žádost vztahuje. K tomu dodala, že výčet dokumentů, které v odpovědi žalovaného postrádá, již specifikovala ve své stížnosti ze dne 4. 1. 2018. Pokud žalovaný vyložil žádost o informace v užším smyslu, pak ji vyložil v rozporu s jejím účelem a se svou povinností, co nejširšího výkladu obsahu žádosti, odpovídajícímu ústavně zaručenému právu na informace. K tomu odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. 3 Af 15/2011. Ohledně záznamu o okolnostech odůvodňujících vyloučení Ing. B. Š. z úkonů ve věcech předaných krajskému úřadu žalobkyně nesouhlasila se závěrem, že žádný dokument, v němž by byly zaznamenány důvody předání agendy, neexistuje. V této souvislosti poukázala na zásadu písemnosti vyjádřenou v ust. § 15 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdější Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předpisů (dále jen „správní řád“), dle které dovodila, že uvědomění představeného dle § 14 odst. 4 správního řádu musí být učiněno písemně a tedy musí o těchto okolnostech existovat záznam.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasila a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
7. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
8. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobkyně dne 26. 10. 2017 podala shora citovanou žádost o poskytnutí informace. Žádost byla žalovaným přijata téhož dne a bylo jí přiděleno č. j. 3731/17. Přípisem ze dne 10. 1. 2020, č. j. MU-VEJ/18/2020/taj, označeným jako „Rozhodnutí“ žalovaný žalobkyni oznámil, že k její žádosti o informace ze dne 26. 10. 2017 zasílá požadované dokumenty. Přílohou tohoto přípisu byly dvě sdělení tajemníka žalovaného ze dne 24. 8. 2017. První z nich bylo adresované krajskému úřadu o tom, že ve věci „Pila Kovářská“ a u podání, kde figuruje JUDr. J. W., Mgr. S. W. a Ing. T. W., nelze určit oprávněnou úřední osobu. Druhé sdělení bylo adresované Ing. B. Š. a jeho obsahem byla akceptace důvodů pro předání agendy nadřízenému správnímu orgánu ve výše uvedených věcech. Dne 10. 1. 2020 žalobkyně podala stížnost na postup žalovaného dle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, neboť měla za to, že neobdržela všechny dokumenty týkající se vyloučení úředních osob žalovaného ve věcech, jejichž předmětem je stavba „Pila Kovářská“. Rozhodnutím ze dne 24. 1. 2020, č. j. KUUK/016679/2020/UPS, krajský úřad Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postup žalovaného při vyřizování žádosti žalobkyně o informace ze dne 26. 10. 2017 potvrdil jako správný.

11. Soud se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace a tím, zda je žaloba proti nečinnosti správního orgánu použitelným prostředkem ochrany v dané věci. Soud vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, publ. pod č. 3847/2019 Sb. NSS, a dostupného na www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že „*potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinnostní žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s.*“ Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že jednotlivec se stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) InfZ může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl.
12. Soud k otázce pasivní legitimace odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 154/2015-57, dostupný na www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno: „*Označení žalovaného v žalobě na ochranu proti nečinnosti je v dispozici žalobce, přičemž soud je tímto označením vázán. Soud např. nezkoumá, zda pravomoc vydat rozhodnutí dle zákona o svobodném přístupu k informacím má jiný správní orgán.*“
13. Dále dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 4/2009-86, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „*pokud povinný subjekt neposkytl požadovanou informaci ani nerozhodl o odmítnutí žádosti podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a žalobce podal proti postupu povinného subjektu stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) citovaného zákona, na niž nebylo povinným subjektem, resp. nadřízeným orgánem nijak reagováno, žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis stanoví k jeho ochraně, a žaloba na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informací je přípustná.*“ Dle odborné literatury dále platí, že „*je-li povinný subjekt nečinný i po rozhodnutí o stížnosti, nelze s ohledem na § 20 odst. 4 postup „opakovat“ tím, že by se žadatel domáhal ochrany před nečinností podle § 80 SpŘ*“ (srov. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 1099).
14. Z výše uvedeného plyne, že žalobkyně vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti žalovaného, jímž byla stížnost dle zákona o svobodném přístupu k informacím, avšak její užití nevedlo k vyřízení žádosti, neboť žalovaný žádost o informace dle názoru žalobkyně nevyřídil. V takovém případě má žalobkyně možnost obrátit se na soud se žalobou proti nečinnosti přímo povinného subjektu, žalovaného, aby mu bylo uloženo o celé žádosti rozhodnout, což žalobkyně učinila. Soudu tedy nic nebránilo přistoupit k meritornímu posouzení žaloby.
15. Soud v dané věci nejprve musí vymezit předmět přezkumu a stěžejní právní otázky. Předmětem přezkumu v této věci je to, zda žalovaný měl, resp. má povinnost vyřídit žádost žalobkyně o informace ze dne 26. 10. 2017, resp. zda žalovaný je nadále při vyřízení žádosti o informace nečinný, a to přesto, že žalovaný namítá, že žádosti o informace vyhověl, neboť požadované informace poskytl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Podle § 14 odst. 5 písm. b) InfZ povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti.
17. Podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.
18. Podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ povinný subjekt posoudí žádost, a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.
19. Podle § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
20. Z uvedených ustanovení InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží s tím, že se nevztahuje k jeho působnosti [§ 14 odst. 5 písm. c) InfZ], případně z jiného důvodu, nebo žádosti vyhoví, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne (§ 15 odst. 1 InfZ), případně může o jednotlivých částech žádosti rozhodnout různými z těchto způsobů.
21. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016-40, a ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016-390, oba dostupné na www.nssoud.cz). InfZ nezná ani postoupení žádosti jinému povinnému subjektu.
22. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (srov. Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“
23. Soud na základě shora uvedeného konstatuje, že se neztotožnil s argumentací žalovaného, že žádost o informace vyřídil v souladu s InfZ, a to proto, že postupoval nesprávně již v okamžiku prvotního posouzení žádosti o informace. Soud na tomto místě připomíná, že žalobkyně ve své žádosti ze dne 26. 10. 2017 uvedla: „... dovoluji si požádat o poskytnutí veškerých dokumentů týkajících se vyloučení úředních osob Městského úřadu Vejpřty ve věcech, jejichž předmětem je stavba „Pila Kovářská“.“ Ačkoliv soud nikterak nezpochybňuje význam slovního spojení „veškeré dokumenty“, které v žádosti o informace ze dne 26. 10. 2017 žalobkyně užila, je třeba dodat, že jako celek je předmětná žádost postulována natolik obecně, že na ni v této podobě nelze adekvátně reagovat. Aby totiž mohla být informace

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poskytnuta, a mohlo tak dojít k naplnění účelu InfZ, musí být žádost o informace dostatečně určitá, což mimo jiné vyplývá i z ust. § 14 odst. 5 písm. b) InfZ. Žadateli o informace jistě nelze upřít možnost požádat o veškeré informace k dané skutečnosti, pokud ale již takový požadavek vznesl, je nutné, aby svou žádost dostatečně specifikoval, neboť smyslem poskytování informací v režimu InfZ není zahrnout žadatele množstvím informací, které ani nepožadoval, ale právě těmi, o jejichž poskytnutí prostřednictvím své žádosti skutečně usiloval. Podstata poskytování informací podle InfZ spočívá, na rozdíl například od nahlížení do spisu, ve sdělení konkrétní žadatelem specifikované informace.

24. Soud neurčitost podané žádosti o informace shledal především v tom, že žalobkyně vlastnost dokumentů, které požadovala poskytnout, definovala prostřednictvím jejich souvislosti s vyloučením úředních osob žalovaného. Okruh požadovaných informací sice zúžila uvedením, že jí mají být poskytnuty dokumenty ve věcech, jejichž předmětem byla stavba „Pila Kovářská“, i přesto však formulace žádosti připouštěla široké spektrum dokumentů, které by mohly být poskytnuty. O tom, že pojem souvislosti je značně neurčitý a do jisté míry i subjektivního charakteru ostatně svědčí i stížnost žalobkyně ze dne 10. 1. 2020, v níž demonstrativně uvedla, jaké všechny druhy dokumentů jí nebyly poskytnuty, ačkoliv se podle jejího názoru tak stát mělo. Vzhledem k tomu, že z žádosti o informace nebylo, s ohledem na obecnost její formulace, možné určit, jaké informace jsou požadovány, měl žalovaný postupovat dle ust. § 14 odst. 5 písm. b) InfZ a žalobkyni vyzvat, aby žádost upřesnila. Jelikož žalovaný žalobkyni v tomto směru nevyzval a neučinil tak ani ke dni vydání tohoto rozsudku, soudu nezbyvá než konstatovat jeho nečinnost ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s.
25. Dokazování přípisů tajemníka žalovaného ze dne 24. 8. 2017 soud neprováděl, neboť tyto jsou součástí předloženého správního spisu. Stejně tak soud neprovedl dokazování ani vyjádřením žalovaného ze dne 15. 11. 2017, neboť prokázání skutečnosti, zda se žalovaný v některém svém vyjádření vyjádřil k vyloučení úředních osob, není s ohledem na výše učiněné závěry soudu pro věc rozhodné.
26. Z výše uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako důvodnou a v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému v předmětném řízení vydat ve věci meritorní rozhodnutí, a to ve lhůtě 45 dnů od právní moci rozsudku, která je součtem lhůt podle § 14 odst. 5 písm. b) a d) InfZ. Vydáním rozhodnutí lze v této věci rozumět i poskytnutí informací.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě § 60 odst. 7 s. ř. s., podle kterého platí, že jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě ve výši 2 000 Kč, která odpovídá výši zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby.
28. Soud tedy žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představovaly požadovaná odměna a hotové výdaje advokáta. Přihlédl přitom k důvodům zvláštního zřetele hodným, které spatřoval v kontextu celé rozhodované věci, ve které se žalobkyně Mgr. S. W. zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem domáhala poskytnutí dokumentů týkající se vyloučení úředních osob v řízeních ve věci „Pila Kovářská“, tedy v kauzách, o nichž je soudu z úřední činnosti známo, že v nich žalobkyně a její právní zástupce aktivně vystupují (v současnosti eviduje soud 74 žalob). Žalobkyně tak měla možnost se požadovaných informací domoci např. nahlížením do spisu, tedy postupem, kterým nelze žádosti podle InfZ obcházet. K tomu soud poukazuje na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečnost, že sama žalobkyně v žalobě uvedla, že existence některých informací, které příkladmo svou žádostí ze dne 26. 10. 2017 požadovala poskytnout, je jí známa a některé informace má dokonce k dispozici. Dle názoru soudu je požadování informací, kterých se lze domoci jiným způsobem, prostřednictvím žádosti o informace dle InfZ, v rozporu s účelem právní úpravy svobodného přístupu k informacím. Dále lze poukázat i na to, že na počátku celé kauzy stojí vágně a nesprávně formulovaná žádost žalobkyně. Nesprávný postup je tedy i na straně žalobkyně.

29. Soud se v tomto posouzení ztotožňuje s názorem dle usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 A 66/2013-24, publ. pod č. 2995/2014 Sb. NSS, který aplikuje i na tuto věc: „Krajský soud při posouzení věci vycházel z ustálené dlouhodobé rozhodovací praxe Ústavního soudu v otázkách nákladů advokátního zastoupení (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 9. 2011 sp. zn. I. ÚS 3698/10, nalus.usoud.cz, či ze dne 25. 7. 2012 sp. zn. I. ÚS 988/12, nalus.usoud.cz). Ústavní soud ve své rozhodovací praxi akcentuje účel a smysl soudního řízení, jímž je ochrana porušených nebo ohrožených skutečných práv a právem chráněných zájmů. V souladu s tímto účelem a smyslem soudního řízení nejsou situace, kdy jsou žaloby podávány nikoli kvůli věci samé, ale kvůli částce, která může být přiznána na náhradě nákladů řízení. Ústavní soud akcentuje, že nelze připustit, aby soudní řízení bylo odtrženo od jeho skutečného společenského poslání a aby se místo poskytování ochrany stalo výlučně nástrojem sloužícím k vytváření snadného a nijak neodůvodněného zisku na úkor protistrany. Z tohoto hlediska lze za účelně vynaložené náklady považovat toliko takové náklady, které musela procesní strana nezbytně vynaložit, aby mohla řádně hájit své porušené nebo ohrožené subjektivní právo u soudu. Náklady spojené se zastoupením advokátem tomuto vymezení zpravidla budou odpovídat. Tomuto pravidlu však nelze přisuzovat absolutní, bezvýjimečnou povahu; mohou se vyskytovat i situace, za nichž náklady spojené se zastoupením advokátem nebude možno považovat za nezbytné k řádnému uplatňování nebo bránění práva u soudu. Takovou situaci, kdy náhradu nákladů řízení spojených se zastoupením advokátem nebude možno přiznat, je krom jiného zneužití práva na zastupování advokátem. Čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod přiznává každému právo na právní pomoc mj. v řízení před soudy, což je garantováno především možností nechat se zastupovat v řízení advokátem. Pokud se však účastník řízení nenechá zastoupit proto, aby mu byla poskytována kvalifikovaná právní pomoc osobou práva znalou, ale jediné za účelem dosažení bezdůvodného zisku, neodpovídá to účelu, který procesní právo v tomto institutu sleduje, a takový účastník se jím snaží získat výhodu, kterou procesní právo nepředpokládá. Takové počínání lze podřadit pod kategorii zneužití procesního práva. Jestliže pak tímto způsobem usiluje o dosažení bezdůvodného zisku prostřednictvím náhrady nákladů spojených se zastoupením advokátem, je možno takové jednání charakterizovat dokonce jako šikanózní, neboť je vedeno přímým úmyslem způsobit protistraně újmu v podobě částky, kterou by musela zaplatit na náhradě nákladů spojených se zastoupením advokátem.“
30. Podanou žalobou nebyl sledován cíl, k němuž je soudní řízení určeno (vydání požadovaného rozhodnutí), ale naopak jeho cílem bylo primárně generovat náklady soudního řízení na úkor žalovaného. Žalobkyni proto soud přiznal pouze právo na náhradu odpovídající výši zaplaceného soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. února 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.